

De Offentlige Tandlæger
Att: Lars Holsaae
lh@deoffentligetandlaeger.dk

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Dato: 11. oktober 2012
Enhed: Primær Sundhed
Sagsbeh.: SUMTSP
Sags nr.: 1209467
Dok. nr.: 1033484

De har med e-mail af 15. august 2012 rettet henvendelse til Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, hvori De på baggrund af ministeriets besvarelser af 19. september 2011 til Københavns Kommune og af 14. maj 2012 til Tandlægeforeningen udbeder om ministeriets bemærkninger til flg. problemstillinger:

- Kan en af kommunens specialtandlæge foretaget visitation, der fører til den konklusion, at patienten ikke er berettiget til tandreguleringsbehandling, omgøres af en privatpraktiserende specialtandlæge?
- Hvis en privatpraktiserende specialtandlæge i dette tilfælde visiterer til, at barnet er berettiget til tandregulering, kan kommunen - på baggrund af den kommunale specialtandlæges visitation foretaget forud for patientens udmeldelse af det kommunale tandplejetilbud - afvise, at en fritvalgspatient er berettiget til at modtage kommunalt tilskud til den pågældende behandling?
- Hvilke dokumentationskrav skal kommunen opfylde for at kunne nægte at imødekomme et fremsat pristilbud? Hvilke muligheder har kommunen for at kontrollere, at den privatpraktiserende specialtandlæge ikke yder rabat på patientandelen uden tillige at yde tilsvarende rabat til kommunen?
- Kan kommunen nægte at betale for behandlingen, såfremt patient/forældremyndighed ikke ønsker at deltage i en af kommunen ønsket kontrol af patienten forud for godkendelse af behandlingsplan og prisforslag?
- Er Patientombuddet den korrekte klagevej i forbindelse med sådanne uoverensstemmelser mellem en kommune og privatpraktiserende specialtandlæger?

Patienterne i børne- og ungetandplejen kan vælge at modtage det vederlagsfri, kommunale tandplejetilbud hos praktiserende tandlæge efter eget valg. For 16- og 17-årige er denne ordning vederlagsfri, mens kommunen refunderer 65 pct. af udgifterne for børn og unge under 16 år, jf. § 3, stk. 3, og § 4, stk. 1 og 3, i bekendtgørelse nr. 179 af 28. februar 2012 om tandpleje (tandplejebekendtgørelsen). Således har kommunerne ikke mulighed for at afvise at betale for en tandbehandling, som en privatpraktiserende specialtandlæge har visiteret til under fritvalgsordningen. Denne mulighed foreligger hverken, selvom en kommunal specialtandlæge forudgående har foretaget en anden vurdering eller, selvom den pågældende pati-

ent/forældremyndigheden ikke ønsker at deltage i en af kommunen ønsket kontrol af patienten.

Ministeriet kan gentage, at for unge under fritvalgsordningen foregår visitation til tandreguleringsbehandling hos praktiserende specialtandlæge. Hvis en kommunal specialtandlæge forud for den privatpraktiserende specialtandlæges visitation til tandreguleringsbehandling har foretaget en vurdering af, at den pågældende patient ikke er berettiget til tandreguleringsbehandling, er der med den praktiserende specialtandlæges fornyede vurdering ikke tale om en omgørelse (af en afgørelse) men derimod om en anden sundhedsfaglig vurdering. Kommunen kan i givet fald ikke afvise, at yde den i tandplejebekendtgørelsen fastsatte finansieringsandel til behandlingen.

For så vidt angår kommunens mulighed for at indkalde den pågældende patient til en konkret, faglig vurdering af behandlingsoverslaget, kan ministeriet henlede opmærksomheden på, at en sådan vurdering udelukkende kan foretages med patientens/forældremyndighedens informerede samtykke, jf. lovbekendtgørelse nr. 913 af 13. juli 2010 om sundhedslovens § 15, stk. 1, jf. § 17, stk. 1, for så vidt angår 15-17-årige patienter og § 15, jf. § 14, jf. § 2 i lov nr. 499 af 6. juni 2007 om forældreansvarsloven for så vidt angår patienter, der ikke er fyldt 15 år. Kommunen kan derfor ikke afvise at betale for en behandling, hvis patienten/forældremyndigheden ikke ønsker, at kommunen foretager kontrol af patientens behandlingsbehov.

Kommunerne har ikke mulighed for direkte at kontrollere, hvorvidt en praktiserende specialtandlæge (med henblik på at opnå rabat på patientandelen) ikke oplyser den korrekte behandlingspris over for kommunen. I den forbindelse skal ministeriet henvise til § 17 i lovbekendtgørelse nr. 877 af 4. august 2011 om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed, der siger, at en autoriseret sundhedsperson (herunder tandlæger) under udøvelsen af sin virksomhed er forpligtet til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed.

Kommunen har derimod mulighed for at beslutte, at tandregulering samt andre særligt kostbare behandlingsydelser, der ydes i privat praksis først må iværksættes, når kommunalbestyrelsen har godkendt iværksættelsen samt det af tandlægen afgivne behandlingstilbud. Således kan den afvise et prisoverslag, der i forhold til den af kommunen fremsatte og dokumenterede prisoverslag er for højt.

For så vidt angår kommunens godkendelse af det afgivne behandlingstilbud er der i lovgivningen ikke taget konkret stilling til beregningsgrundlag eller dokumentationskrav i forbindelse med fastsættelse af hvilken behandlingspris, der kan opnå kommunens godkendelse. Kommunen er således blot forpligtet til at tage udgangspunkt i den lavest mulige pris, som det kan dokumenteres, at den pågældende behandling kan foretages for (enten hos en privatpraktiserende tandlæge eller hos kommunen selv.).

I denne sammenhæng må det forventes, at bestemmelserne i kapitel 6 i lovbekendtgørelse nr. 1365 af 7. december 2007 (forvaltningsloven) om begrundelse m.v. af afgørelser samt om aktindsigt i kapitel 2 i lov nr. 11315 af 28. september 1994 om offentlighed i forvaltningen (offentlighedsloven) og/eller kapitel 4 i forvaltningsloven tages i agt. Desuden må det påkræves, at almin-

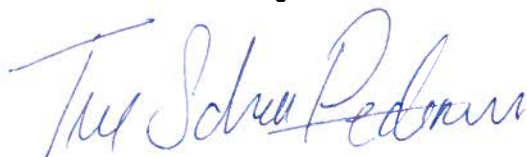
delige forvaltningsretlige principper om f.eks. sagsoplysning (officialprincippet), lighed og saglighed, finder anvendelse i forbindelse med sagsbehandlingen.

I medfør af § 1, stk. 1, i lovbekendtgørelse af 1113 af 7. november 2011 om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet behandler Patientombuddet klager fra patienter over sundhedsvæsenets sundhedsfaglige virksomhed samt over patientrettigheder. Således behandler Patientombuddet ikke offentlige myndigheders klager over privatpraktiserende sundhedspersoner.

Autoriserede sundhedspersoner er undergivet Sundhedsstyrelsens tilsyn. Som et led i dette tilsyn, kan styrelsen – ved evt. misligholdelse af forpligtelsen til i medfør af autorisationslovens § 17 at udvise omhu og samvittighedsfuldhed – sætte en person i skærpet tilsyn, udstede påbud til vedkommende eller indstille til Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, at der indledes en sag ved domstolene om hel eller delvis indskrænkning af en sundhedspersons autorisation. Herudover har Sundhedsstyrelsen mulighed for midlertidigt helt eller delvis at fratage en sundhedspersons autorisation.

Opmærksomheden kan desuden henledes på, at et udkast til lovforslag, der bl.a. afskaffer fritvalgsordningen i privat praksis for 0-15-årige har været i høring for kort tid siden og, at ministeren for sundhed og forebyggelse påtænker at fremsætte forslaget for Folketinget snarest muligt.

Med venlig hilsen

Tue Schou Pedersen